

El planter català del PP

Anna Birulés és la segona ministra del govern Aznar que ha sorgit de les files del Cercle d'Economia de Barcelona. La va precedir Josep Piqué, i ara el seu nomenament fa pensar que el PP de Catalunya podria modernitzar-se aviat fixant més gent del Cercle.

A dalt, celobert de l'edifici noble on hi ha la seu del Cercle d'Economia. Els dos ministres catalans són socis del Cercle.

És el Cercle d'Economia el nou planter català del Partit Popular (PP)? Una pregunta que ja va flotar en l'ambient durant la legislatura passada, arran d'una successió de fets significatius: primer, el nomenament del president del Cercle, Josep Piqué, com a ministre d'Indústria; més tard, nomenament del mateix Piqué com a portaveu del govern espanyol, un càrrec molt més polític; i després, la seva afiliació al PP i la seva aparició estel·lar en la prestigiosa reunió del Cercle d'Eco-

nomia a Sitges, en el paper que aquesta entitat havia reservat sempre al ministre d'Economia de torn.

Aquesta successió de fets va abonar la tesi que el Cercle podia tenir un paper actiu en la modernització del PP a Catalunya, però el fracàs de Piqué a l'hora d'incorporar persones procedents d'aquesta entitat a les llistes electorals del partit d'Aznar —tret del mateix ministre Piqué— va desactivar les especulacions en aquest sentit.

Fins el 13 de març, en què els resultats electorals del PP a Catalu-

nya es van interpretar com un èxit de l'"operació Piqué". Això, més el nomenament per sorpresa d'Anna Birulés com a nova ministra de Ciència i Tecnologia, ha tornat a posar d'actualitat el paper que podria representar el Cercle en la política catalana i espanyola. Anna Birulés, com en el cas de Piqué quan va ser nomenat ministre per primera vegada, també pertany a la junta del Cercle d'Economia, un grup selecte de dirigents empresarials i professors universitaris que Aznar podria continuar temptant amb alts càrrecs.

Un club d'escacs. Però què és exactament el Cercle d'Economia? Qui són o a qui representen els seus socis? És una llarga història. El Cercle tot just té quaranta anys, però els seus orígens són els de la burgesia industrial catalana, molt més antics. Va ser en ple franquisme quan un grup de joves hereus de famílies industrials, alligonats per l'historiador Jaume Vicens Vives, van decidir-se a recuperar el paper que havien tingut els seus avis en la modernització de la societat i van crear un grup de formació i de debat.

Primer va dir-se Club Comodin i oficialment es dedicava als escacs, però en lloc d'això parlaven d'economia i de política. Un senyal del seu origen industrial i burgès és l'edifici on l'any 1965 va instal·lar la seu social, a la Diagonal de Barcelona, en la cantonada amb el carrer de Tuset: una casa noble, construïda a finals dels anys vint per la vídua de l'industrial paperer Miquel i Costas, de la Pobla de Claramunt, com indiquen les inicials "PC" de la façana.

Lluny dels clubs d'estil anglès, el Cercle reuneix gent preocupada pels problemes socials i econòmics, encara que també n'hi hagi que s'hi apunten per estar a prop del poder o dels cercles més influents de la societat. Oficialment no es consideren un grup de pressió a l'estil dels *lobbies*, però, com explica sovint Ernest Lluch —el primer secretari general que va tenir l'entitat—, són un *lobby* que defensa interessos generals, no sectorials.

La història del Cercle sorprèn els mateixos protagonistes. L'àlbum de fotos és una col·lecció d'incunables, com un Fabià Estapé de l'any 71, l'home que hi ha fet més conferències; una taula rodona del 68 amb Jordi Pujol i Ramon Trias Fargas; o amb Josep Vilarasau, la primavera del 70... A la reunió Costa Brava de 1975, els socis del Cercle van assabentar-se de la malaltia de Franco mentre escoltaven Paco Fernández Ordóñez, Luis Ángel Rojo o Miguel Boyer, que, anys després, ja com a ministre d'Economia, va tancar una altra Reunió Costa Brava que tothom recorda per l'enfrontament dialèctic que van mantenir-hi Carles Ferrer Salat i Josep Borrell.

Una altra foto de família dels presidents de l'entitat, penjada en la seu social, delata que la majoria d'ells són o han estat empresaris notables. I no ara, sinó ja des de la restauració de la democràcia, les juntes del Cercle han estat planter d'alts càrrecs de diferents governs... L'actual director general del Cercle, Jordi Alberich, destaca el cas emblemàtic d'Ernest Lluch, que és militant socialista i va ser ministre de Sanitat. "I també són del Cercle Narcís Serra, Joan Majó, Jordi Mercader, Rafael Suniol i Alfred Pastor", tots els quals van ocupar ministeris i altres càrrecs importants en els governs del PSOE. La llista dels socis del Cercle que han tingut responsabilitats en governs de Convergència i Unió (CiU) no és tan llarga, però també n'hi ha: Jordi Pujol és un dels socis més antics de l'entitat, i en diferents èpoques Vicenç Oller i Joaquim Molins han estat consellers de la Generalitat de Catalunya. Segons com es miri, la llista convergent també podria incloure Piqué i Birulés, que van ser-ne directors generals.

Fa cinc anys i escaig, un José María Aznar encara candidat a president intentava convèncer el Cercle d'Economia, un auditori molt escèptic, en la mateixa sala de conferències on aquells joves fundadors de l'entitat van aprendre a recuperar el protagonisme que els seus avis havien perdut. Des d'aleshores, moltes coses han can-

viat i tot indica que Aznar ja els ha convençut.

...A canvi de ministeris. Però no a qualsevol preu. Com comenta algun membre de la junta, "Aznar ha fitxat gent del Cercle, però a canvi de fer-los ministres". Efectivament, tant Piqué com Birulés han entrat en el projecte del PP per dalt, com a ministres independents, abans d'afiliar-se al partit. Molta gent del Cercle opina que "Aznar està jugant molt bé la partida d'escacs a Catalunya", perquè si vol reclutar gent amb prestigi ha de fer justament això mateix: propostes que no puguin rebutjar.

Trencat el gel amb Piqué, després d'Anna Birulés podrien venir més fitxatges. Per exemple, Anton Costas, "un galleg finíssim", com el qualifica Fabià Estapé en les seves memòries. Costas va ser alumne d'Estapé en la mateixa promoció d'Econòmiques de Piqué i Bi-

lulés, i actualment ocupa l'antiga càtedra d'Estapé. També és membre i assessor del Cercle, des d'on ha fet d'inspirador del salt de les grans empreses catalanes al mercat llatinoamericà a partir de 1992. Un altre candidat dels de travessa periodística pot ser Pedro Fontana, antic president del Cercle i de Banca Catalana, que actualment representa el BBVA a Catalunya. Encara que les persones que els coneixen opinen que "viuen molt bé" a Barcelona i no se'ls imaginarien a Madrid.

En qualsevol cas, el paper del Cercle d'Economia com a planter del PP d'Aznar respon fidelment als "criteris bàsics" que va promulgar Ferrer Salat, el primer president de l'entitat: els catalans "han de participar també en l'aparell rector del país [Espanya], dirigint-ne aspectes fonamentals".

Jordi Fortuny

FUNDACIÓ
Caixa de Sabadell

PREMIS FUNDACIÓ CAIXA DE SABADELL

Dotació total: 35.000.000 ptes.

Termini de presentació de sol·licituds: 31 de maig del 2000

BEQUES

Són un complement dels sistemes d'ajut d'estudis de la Caixa de Sabadell. Estan destinades a subvencionar totalment o parcialment els interessos que hagi generat la contractació d'un CrediEstudis de la Caixa de Sabadell.

ESTUDIS

Destinats a premiar totalment o parcialment estudis i investigacions de caràcter social, econòmic i cultural dedicats, preferentment, a les zones d'influència de la Caixa de Sabadell.

PROGRAMES CULTURALS

Adreçats a entitats, tenen com a objecte premiar, totalment o parcialment, programes de caràcter cultural dedicats, preferentment, a les zones d'influència de la Caixa de Sabadell.

PROGRAMES SOCIALS

Premien, totalment o parcialment, programes de caràcter social elaborats per entitats i dedicats, preferentment, a les zones d'influència de la Caixa de Sabadell.

Telèfon d'informació:

LíniATEL
901 22 22 33

CONVOCATÒRIA 2000